

Duvarlar Buz Gibi Yazın Ortasında

— kul mehmet · 13 Ocak 2022

Duvarlar Buz Gibi Yazın Ortasında

Bu sensiz sorularımın bitmediği sokak
Sen gibi ben gibi şimdi ıssız
Gelmeleri bekleyen bir ben gibi topraklar kuru
Yağmuru bekleyen toprak gibi heyecan dolu
Yağarken değmiyor bir tek damla üzerime
Sokaklar sele gitmiş bir ben kuru kalmışım
Göğe bakamıyorum bardaktan boşanırcasına yağıyor
Bir benim üstüme yapmıyor nedense

Yokluğunun istasyonunda bir ben varım
Herkes karşı kavuşmaların istasyonunda
İçimde bir benim mi endişe var
Bir şarkı dinleyeyim dedim
Ayrılığımızdan söz etti kapattım
Ah aklımdaki sensizliğin sesini kısamadım

Her yer kalabalık benim yanımda ıssız
Her köşede bir canlılık bir bende yok
Kaybettim mi her şeyimi sen giderken
Yoksa sen mi çaldın habersiz
İşte yine kapımda öldüğüm yerdeyim
Herkes sessizce bana bakıyor
Herkes sessizlik içinde
Bir gönlümde kalabalık sesler var
Birde az sonra mezarımda olacak

Bunlara sebep olan ben değildim
Babil'in asmalarını üzümlemlerini ben çalmadım ki
Üzüm yerken dallarını kırmadım ki
İhtimaller beklemeler söyleyememeler
Bir çılgılık gibi yanımda kulaklarım sağır
Benden başka duyan yok
Asılı duruyorum her köşede her duvarda

İndirmeyin asılı kalayım kendi elimle düştüysem eğer

Duvarlar buz gibi yazın ortasında
Isıtmıyor güneş yârin gözleri gibi kısık kalmış
Hisseme düşen budur çeker giderim
Yok, olmadığım bir şehre
Seni unutturacak bir memlekete
Bulunmaz mı bulunur Anadolu'm da
Medeniyetin toprak altında kalan bir şehrinde

Mehmet Aluç